

GILLETTE BOURGOGNE — BEDRIJF 2

Bourgogne — Frankrijk
BEDRIJF 2 — De terugkeer van Sabine

Verhalen zijn nooit hetzelfde, omdat de momenten waarop ze elkaar ontmoeten nooit hetzelfde zijn. Plaatsen veranderen. Seizoenen veranderen. Mensen veranderen. En wanneer vrouwen hun pad kruisen, verliest elke voorspelling haar waarde.

Ik heb dit verhaal een tijd geleden verteld. Vandaag wil ik het opnieuw vertellen, met meer intensiteit, bijna als een gesprek met mezelf — een roep uit de herinnering, een stem die blijft kloppen op de deur van de tijd en me niet alleen herinnert aan wat is geweest, maar misschien ook aan wat nog zou kunnen zijn.

BEDRIJF 2 — DE TERUGKEER VAN SABINE

Mijn eerste dagen besteedde ik aan het reorganiseren van het landgoed.

Sommige werknemers wilden onderhandelen.

Anderen wilden uitleggen hoe de dingen altijd waren gedaan.

Een paar geloofden dat traditie op zichzelf een argument was.

Ik luisterde.

Toen besliste ik.

Ik was niet van plan opnieuw te onderhandelen over salarissen, privileges of oude gewoonten. Wie wilde blijven, was welkom. Wie wilde vertrekken, kreeg een handdruk en een glimlach.

Zonder wrok.

Ik had lang geleden geleerd dat bepaalde gewoonten zelden veranderen.

Ze worden vervangen.

Dus begon ik een nieuw team op te bouwen.

Verantwoordelijke mensen.

Mensen die niet elk uur van de dag toezicht nodig hadden.

Mijn filosofie was eenvoudig:

niet bevelen.

Verantwoordelijkheid scheppen.

De weken gingen langzaam voorbij, afgemeten aan het ritme van de wijngaarden en de wind die over de heuvels van Bourgogne trok.

Ik dacht dat ik eindelijk een rust had gevonden waar ik niet meer naar zocht.

Toen verscheen op een middag een Italiaanse auto bij de ingang van het landgoed.

Van een afstand zag ik een vrouw en een jongeman uitstappen.

Ze zochten iemand.

Ze praatten druk met een van de arbeiders, die geen woord Italiaans verstond. Ze bleven een naam herhalen.

Mijn naam.

Ik kwam te paard aangereden.

En de tijd stond stil.

Het was Sabine.

Ze hoefde niets te zeggen.

Ze hoefde zich niet voor te stellen.

Sommige gezichten blijven dieper in het geheugen gegrift dan foto’s.

Je herkent ze meteen.

Zelfs na tientallen jaren.

Even werd ik weer jong.

Niet de jongeman op oude foto's.

Niet de jongeman in officiële documenten.

De jongeman van de dromen.

Van de vergissingen.

Van de onafgemaakte beloften.

Mijn hart begon te slaan met een kracht waarvan ik dacht dat die allang verdwenen was.

Ik steeg af en deed alsof ik kalm was.

Ze glimlachte.

Dezelfde glimlach.

Hetzelfde licht in haar ogen.

De tijd had elegantie toegevoegd, geen afstand.

Naast haar stond een jongeman die ze voorstelde als haar neef.

Ik bekeek hem aandachtig.

Er was iets verontrustends aan de gelijkenis.

Dezelfde ogen.

Dezelfde uitdrukking.

Dezelfde koppige zachtheid.

Sabine keek me aan zoals je kijkt naar iemand die nooit echt uit je leven is weggegaan.

Er was geen verlegenheid.

Geen uitleg.

Alleen het stille gewicht van alles wat we nooit hadden beleefd.

We liepen tussen de wijnstokken.

We spraken over het verleden zoals je spreekt over een oud huis dat nog altijd door herinneringen wordt bewoond. Ik vroeg hoe ze me had weten te vinden.

Ze lachte.

Een lach die ik me volkomen herinnerde.

“Jouw schuld.”

“De mijne?”

“Ja. Jij schreef altijd alles op. Wat je de mensen niet rechtstreeks kon zeggen, vertelde je de wereld via je boeken. Ik heb jarenlang je woorden gevolgd. Elke pagina liet een nieuw spoor achter. Ik wist dat ik je vroeg of laat zou vinden.”

Ik zweeg.

Omdat ze gelijk had.

En op dat moment begreep ik iets.

Ze was niet toevallig gekomen.

En ik misschien ook niet.

Soms heeft het leven tientallen jaren nodig om een zin af te maken die lang geleden werd onderbroken.

Ferdinando